

LUMEA DE DINCOLO SAU LUMEA DE APOI (I)

Pentru a scrie cartea „Lucia Ferescu sau Steaua dimineții”, apărută la editura „Compania” din București, ce se dorește a fi, în principiu, o analiză a componentei religioase a fenomenului OZN, am parcurs câteva sute de lucrări (multe recitite), începând cu istorii ale religiilor, teologie, texte sacre ale celor mai importante religii, trecând prin mitologie, istorie, antropologie, psihologie, neurologie, genetică și fizică cuantică, până la cele mai serioase studii despre OZN sau cele despre marile și autenticele mistere ale lumii. Sigur că pe măsură ce miile de fișe se strâneau în jurul meu au început să-mi atragă atenția în mod deosebit informațiile despre lumea de dincolo. De dincolo de „moartea cea dintâi” despre care vorbește și Biblia, respectiv moartea trupului.

În cele din urmă, am ajuns la concluzia că ceea ce numim noi lumea de dincolo nu este altceva decât un univers paralel cu cel în care trăim sub formă umană, univers care are cel puțin o dimensiune în plus față de lumea tridimensională (exceptând timpul) în care ne manifestăm. Repet și subliniez, pentru că este deosebit de important: în lumea aceasta viețuim sub formă umană, iar în cea de dincolo vom ajunge sub formă spirituală (corpuri spirituale, suflete sau duhuri, cum spune Biblia).

Având în vedere faptul că orice afirmație trebuie susținută cu argumente, vom apela la câteva cărți mai recente scrise de oameni de știință a căror autoritate profesională excepțională se situează dincolo de orice suspiciuni, cărți ce oferă o

documentare foarte prețioasă pentru subiectul nostru ce a fost, bineînțeles, studiat intens încă din cele mai vechi timpuri, dar încorsetat de limitele cunoașterii firești epocilor respective.

În anul 1993 a apărut la București o carte realmente surprinzătoare, care propune o cu totul altă perspectivă asupra fenomenului OZN. Este vorba de „Alte dimensiuni” (Dimensions. A Casebook of Alien Contact) a astrofizicianului american de origine franceză Jacques Vallée, prieten și colaborator cu dr. Allen Hznec, unde autorul susține că ființele extraterestre și „navele spațiale” nu au venit nicidecum de la distanțe cosmice incomensurabile, ci, dimpotrivă, ele s-au aflat dintotdeauna alături de oameni, populând un univers paralel: „Eu cred că fenomenul OZN reprezintă o dovadă a existenței unor alte dimensiuni de dincolo de spațiu-timp; OZN-urile s-ar putea să nu vină din spațiul obișnuit, ci dintr-un multivers care se află în jurul nostru, a cărui realitate tulburătoare am refuzat cu încăpățănare să o luăm în considerare, în ciuda evidenței pe care o avem în fața ochilor de mai multe veacuri”.

O astfel de lume paralelă ar lămuri comportamentul aparent inexplicabil al unor OZN-uri care apar și dispar instantaneu ca „înghițite de spațiu”, ele fiind mai curând vehicule cu ajutorul cărora „Ozenauții” călătoresc dintr-o dimensiune în alta decât nave cosmice.

Ideea existenței unui univers cvadridimensional, paralel cu cel tridimensional în care trăiesc oamenii, a fost prezentă încă din secolul al XIX-lea, așa după cum aflăm din cartea „Călătorii în lumea de dincolo” a lui Ioan Petru Culianu, și anume din capitolul 1 numit „Trusa istoricului pentru a patra dimensiune”. Charles Howard Hinton, născut în 1853, a publicat în 1880 primul său articol cu privire la cea de-a patra dimensiune, pentru ca, după ce a scris două cărți cu același subiect, respectiv „Scientific Romances” („Povestiri științifice”) din 1886 și „A New Era of Thought” („O nouă

eră a gândirii”) din 1888, să tipărească în 1904 cea mai importantă lucrare a sa și anume „The Fourth Dimension” („A patra dimensiune”). Trebuie să menționăm că editorul din Londra care a vândut cartea „A New Era of Thought” a însoțit volumul cu un „set de 81 de cuburi colorate care ar fi permis cititorului să gândească cvadridimensional”.

Se pare că aceste cuburi, ce par a fi strămoșii cubului lui Rubick, au ajuns și în mâinile marelui scriitor Jorge Luis Borges, când acesta era un copil, autorul de mai târziu al straniei nuvele „Tlön, Uqbar, Orbis Tertius” ce are ca subiect, bineînțeles, a patra dimensiune, dar și în cele ale tânărului Albert Einstein, care s-a gândit și el la a patra dimensiune, dar, cum era și normal, din perspectiva matematicii, pentru că: „La a patra dimensiune se accede ușor prin matematici elementare deși implicațiile sale sunt cât se poate de extraordinare”.

Un alt gânditor care și-a pus problema multidimensionalului a fost reverendul Edwin Abbot (1838-1926), autorul unei alte cărți bizare, „Flatland” („Platlanda”), în care-și imagina un univers complet plat, populat de ființe bidimensionale care se

mișcă numai în două direcții, niciodată în sus sau în jos. O ființă tridimensională (de exemplu un om) poate iscodi în interiorul corpului lor, în camerele lor, în sertarele lor, în safeurile lor, rămânând în tot acest răstimp neremarcată, invizibilă pentru ochii poporului Platlandei.

Exact la fel s-ar întâmpla și cu o ființă dintr-un univers cvadridimensional față de lumea noastră tridimensională. Mai mult decât atât, Culianu, în cartea sa despre lumile de dincolo, sugera că o ființă aparținătoare unui univers transcendent ia proporțiile unui „zeu” pentru universul întotdeauna cu o dimensiune în minus, pentru că orice incursiune a unei astfel de ființe într-o lume inferioară produce fenomene „supranaturale”, adică inexplicabile: „Hinton credea cu tărie că dimensiunea a patra era explicația concludentă a misticismului și, de aceea, considera doctrinele mistice drept adevărate, iar stările și realizările mistice ca reale.

Din motive necunoscute, el credea de asemenea într-un suflet separabil (de corp), care poate percepe a patra dimensiune [...]”.

Tocmai din această deosebit de interesantă perspectivă Culianu sublinia că: „Imaginată inițial în secolul al XIX-lea, dimensiunea a patra a fost o ipoteză nouă, care a sugerat pentru prima dată o explicație simplă, atractivă și probabil chiar convingătoare din punct de vedere științific a multor fenomene misterioase, asociate de regulă cu religia sau magia. Ea nu acreditează în mod necesar posibilitatea existenței teoretice a zeilor, fie și complet invizibili pentru noi, deoarece este evident faptul că, chiar dacă nu avem organ pentru perceperea celei de-a patra dimensiuni înseși, putem vedea în trei dimensiuni lucruri a căror explicație nu devine clară decât dintr-o perspectivă mai înaltă.”

Dar, ceea ce este cu adevărat surprinzător pentru un nespécialist ca Hinton, trăitor în veacul al XIX-lea, a fost faptul că a anticipat fizica subatomică de mai târziu, susținând că „dimensiunile superioare ale spațiului ar fi conținute în niște particule minuscule”, idee combătută nu numai de contemporanii săi ci și de fizicienii următoarelor decenii. Asupra uimitoarelor descoperiri ale fizicii subatomice, legate îndeosebi de dimensiunile multiple, vom vorbi ceva mai târziu. În această succintă înșiruire de oameni ai secolului al XIX-lea, preocupați de cea de-a patra dimensiune, nu trebuie, în niciun caz, să-l uităm pe cel mai celebru dintre ei, și anume pe clericul și matematicianul Charles Lutwidge Dodgson (1832-1889), cel care, sub pseudonimul de Lewis Carroll, a publicat în 1865 uimitoarea carte pentru copii „Alice în Wonderland” („Alice în Țara Minunilor”).

Lumea din oglindă, sau dincolo de ea, o lume ciudată, cu susul în jos, guvernată de altă legi, sugerează universul cvadridimensional în care poți pătrunde numai penetrând suprafața plană a oglinzii.

Tot în secolul al XIX-lea și oarecum în același timp cu primele idei despre cea de-a patra dimensiune, un loc foarte important îl deține și interesul deosebit față de mișcarea spiritistă ce ar fi oferit un posibil acces la lumea de dincolo, la lumea „supranaturală” a spiritelor celor morți. Oameni de știință importanți, precum William Crookes (1832-1919) sau Joseph Zöllner (1834-1882), au studiat fenomenele „paranormale” legate de spiritism, ajungând la concluzia că multe dintre acestea puteau fi reale, bineînțeles, cu excepția unor escrocherii dovedite ca atare.

Între savanții europeni, care s-au aplecat cu atenție și competență asupra misterelor spiritismului, se numără și Bogdan Petriceicu Hasdeu (1838-1907) care a abordat problema comunicării cu spiritele aflate în lumea de dincolo la modul cel mai serios cu putință, devenind astfel unul dintre cei mai credibili experimenterii ai experiențelor spiritiste. Hasdeu a fost atât de marcat de pierderea mult prea timpurie a fiicei sale Iulia (1866-1888), încât, aidoma lui Victor Hugo, și-a dedicat tot restul vieții spiritismului, ca unica modalitate de a-și reîntâlni mult îndrăgita sa copilă, aflată sub formă spirituală pe tărâmul celălalt. Tatăl neconsolat a construit între 1888 și 1891, la cimitirul Bellu din București, cavoul destinat rămășițelor pământești ale Iuliei, tot așa cum, la Câmpina, a înălțat între 1894 și 1896 un castel, ambele sub forma unor adevărate temple, planurile arhitecturale fiind transmise de defuncta fiică, în cadrul unor ședințe de spiritism, prin procedeul dictării automate sau scriiturii automate directe, așa cum, de altfel, a procedat și cu alte mesaje.

Alte cărți care mi-au atras puternic atenția au fost, după cum era și firesc, cele ale lui Raymond Moody („Lumières nouvelles sur la vie après la vie”) și Brian L. Weiss („Multe vieți, mulți maestri” adică „Many Lives, Many Masters”), unde autorii, fiind medici psihiatri, au analizat pertinent și competent, din perspectiva omului de știință, multe cazuri reale de ceea ce în limbaj de specialitate se numește „experiențe la limita morții” (ELM), adică, mai pe înțelesul tuturor, acele cazuri, aparent supranaturale, în care oamenii, aflați în moarte clinică, se reîntorc la viața pământească amintindu-și fie de ceea ce au „văzut și trăit” în lumea de dincolo, fie de ceea ce au „văzut și trăit” în timp ce corpul spiritual (sufletul) părăsea temporar trupul, călătorind însă numai în lumea noastră tridimensională. Cartea psihiatrului american Brian L. Weiss „Many Lives, Many Masters” expune pe larg experiența medicală pe care a avut-o cu o pacientă a sa, Catherine, ce era chinată de o depresie gravă caracterizată prin forme de frică, fobii și insomnii prelungite. Catherine a fost supusă unor ședințe de hipnoză regresivă ce au arătat că toate acele tulburări psihice își aveau originea atât în copilăria sa, cât, mai ales, în viețile trecute. Pe parcursul acelor ședințe, medicul a aflat că subiectul Catherine a trăit 86 de vieți, din care și-a amintit episoade tulburătoare, dar și faptul că în lumea de dincolo se manifestă entități „enigmatice” numite „spirite maestre”, care ar fi suflete evolute ajunse la palierele (sau etajele) superioare ale cunoașterii spirituale. Întâlnirea cu ele nu este posibilă decât în stările intermediare, adică în cele dintre reîncarnări.

Sigur că între cititorii acestor rânduri se vor număra și oameni care nu cred astfel de „bazaconii”, astfel de „povești” cu înfățișare „paranormală” și tocmai de aceea mă văd nevoit să subliniez două aspecte foarte importante legate de reîncarnare sau metemematoză. Primul se referă la faptul că toți oamenii sunt supuși unui proces firesc al uitării. Oamenii uită nu numai amintirea vieților anterioare, ci și pe aceea a stărilor intermediare consumate în lumea de dincolo. Motivele par a fi lesne de înțeles. Cu toate acestea, ne parvin din ce în ce mai des știri despre cazuri, nu numai în aparență stranii, în care tot mai mulți oameni sunt cuprinși brusc de acel sentiment de „délàvue”, când au impresia tulburătoare și pătrunzătoare fie că peisaje pe care nu le-au mai văzut niciodată devin extrem de familiare, fie că „retrăiesc” întâmplări sau dialoguri, anticipând mintal, cu mare surprindere, derularea lor. Al doilea aspect intră în contradicție cu dogmele creștine care declară categoric că sufletul a fost creat de către Dumnezeu odată cu trupul. Sfântul Ioan Damaschin, în „Dogmatica II”, spunea că: „A făcut trupul din pământ, iar suflet rațional și gânditor i-a dat prin insuflarea Sa.

Acesta numim chip dumnezeiesc [...]. Trupul și sufletul au fost făcute deodată, iar nu întâi unul și apoi celălalt, după cum în chip prostesc afirmă Origen”.

Se știe că Biblia a fost epurată de toate informațiile referitoare la reîncarnare pentru că ele intrau în contradicție cu mesajul creștin al dogmelor ce tocmai se cristalizau în primele secole după Hristos, cele privitoare la mântuire.

Astfel, la Conciliul Ecumenic de la Niceea din 325 d. Hr. și la cel de la Constantinopol din 553 d. Hr. au fost eliminate din Sfânta Scriptură toate versetele ce vorbeau despre reîncarnare, metempsihoza fiind declarată erezie. Dar, Upanișadele, învățăturile secrete ale Indiei antice, „cărțile pădurii” sau „cărțile tainice” ne transmit peste timp că sufletul este nemuritor, deci preexistent: „Sufletul care cunoaște nu se naște și nu moare, el n-a fost creat de nimeni și nimeni n-a fost creat de el. Nenăscut, veșnic, perpetuu, străvechi, el nu e omorât când e omorât corpul” (Katha - Upanișad, Valli 2 1.2.18). Cu toate aceste „polemici” bimilenare, cu toate aceste „sfădeli” filozofico-religioase, metempsihoza rămâne un adevăr de necontestat prezent nu numai în multe și diferite texte religioase vechi de mii de ani, ci și revelat de experiențele unor oameni de știință din ultimele două veacuri. Faptul că inițial, în Biblie au existat versete referitoare la reîncarnare spune foarte mult cu privire la acest adevăr. În lumea tridimensională în care trăim sub formă umană nu suntem în stare să percepem decât corpurile somatice nu și pe cele spirituale, dar omul este mult mai mult decât trupul său fizic alcătuit din carne și oase, el este în realitate un sistem extrem de complex (și în mare măsură încă necunoscut) format în primul rând din corpul spiritual preexistent, necreat, care este o stare a materiei subtile, o entitate energetică ce aparține unui univers transcendent, cel puțin cvadridimensional, caracterizat prin frecvență înaltă și densitate mică (deci invizibil ochiului uman), care se racordează la o somă, un corp fizic cu o frecvență joasă și densitate mare, într-un univers tridimensional. Legătura între ele se realizează prin intermediul corpului energetic, racordul fiind asigurat de cele 7 chakre principale, 21 de chakre secundare și 361 de centri de control care corespund punctelor de acupunctură.

Alte două apariții editoriale ceva mai recente, „The Indigo Children” (1999) de Lee Carroll și Ian Tober și „The Crystal Children” (2003) de Doreen Virtue, atrag atenția asupra unor noi generații de copii, mai speciali, cu comportamente psihice neobișnuite, deosebiți față de generațiile anterioare, de multe ori considerați în mod eronat ca bolnavi de autism sau SAD (Sindromul Atenției Deficitar), mulți dintre ei fiind capabili de așa numitele „puteri paranormale”, copii care au apărut în plan terestru după 1985. Prin modul lor de a trăi (pe pământ), de a comunica, de a se comporta, de a învăța, prin atributele lor psiho-comportamentale diferite și nu în ultimul rând prin studiile de specialitate asupra acestora realizate de psihiatri și psihologi, s-a dovedit, o dată în plus, realitatea metempsihozei. Doreen Virtue ajunge la următoarea concluzie: „Atunci când înțelegem că viața este eternă, ne dispare preocuparea pentru moarte și, în același timp, ne eliberăm de anxietatea perpetuată de anumite religii în legătură cu iadul și damnarea”.

PETRU VINTILĂ JR.